

НА БАЗЕНУ

Фреквенције

Статистике су неумољиве. Последње емпиријско истраживање показало је да велики проценат посетилаца спа центра верује у анђеле. Штавише, да се они око базена, изнад млаке и намрешкане воде, углавном показују зими и то око поднева, када су паркинг-места у близини спортског објекта такоређи празна. Наводно, током празничне сезоне им је досадно, па настоје да се окупе у јатима, тамо где су људи поспани и незаинтересовани за властите судбине.

Истина, анђели не слећу на пусте воде; као сва интелектуална бића радозналих погледа, посебно у дане светковина, и они желе да се забаве, брчну у џакузију или искористе топле убрусе да на њима лешкаре и одморе своја дугачка, светлуцава крила. Иако не подносе алкохолна пића, посебан мамац за анђеле представљају промоције сезонских коктела, јер се они служе у чашицама које као да су од леда, са састојцима у три боје, што комбинују наоко неспојиве мирисе рибизле, малине и наранџе. У ствари, рекло би се да им највише пријају једноставни укуси, попут краљевске рибизле, који се, у цеђеном облику, сервирају у високим стакленим чашама с две сламчице.

Ни у ратним приликама анђели не посустају. Своја окрвављена крила они и тада редовно квасе у хлорисаној води, уживајући у ретким тренуцима предаха. Оно што их, међутим, највише одбија од базенске клијентеле јесу мириси на брзину припремљених јела, хладних или подгрејаних у микроталасној пећници, која се служе богатим, и најчешће оцвалим члановима клуба. Ту су, уобичајено, сендвичи са помфритом, пилећа или ћурећа крилца, сервирана у белим порцеланским посудима заједно са сосовима црвене, окер или наранџасте боје, уз одговарајући прибор за јело, који се поставља на дрвене сточиће покрај базена, заједно са свеже цеђеним напицима од поврћа или класичном лимунадом.

Време обеда обично је за анђеле и простор досаде, док напољу пада снег. Тај мртви час око поднева, у коме се све своди на неугодне мирисе хране и мрвице људскости што провејавају уоколу, представља заустављени тренутак и оно колебање које слољеном крилу и гласу омогућује предах и обнову.

„Добар дан“, једна капуљача ословила је другу, бришући салветом крајеве усана након обилног obroка.

„Изволите, господине“, узвратила је друга, настојећи да не покаже очигледну незаинтересованост за било какав разговор.

„Да ли сте опазили Снешка у врту, испред?“, инсистирала је фротиром покривена мушка глава, благо се ослањајући на стубић покрај базена.

„Наравно. Али... Не мислите ли да баш и није неки репрезентативан“, промрмљала је трећа појава испод капуљаче, пискутавим гласом.

„Није. Накривио се, само што не падне. Велика срамота за центар...“, добацио је члан клуба, који се затекао на вратима што су од купалишта водила ка маленом парку који је хотел одвајао од паркинга.

„Недопустиви аматеризам, заиста“, изустила је дама с украсном траком у коси, испијајући крај шанка лимунаду у малим гутљајима.

Купалишни простор постепено се попуњавао пливачима. Некадашњи боксер заузео је угао базена, вежбајући карактеристичне покрете. Гласно је издисао, избацујући део воде ка лежаљкама за посетиоце. Средином базена пливао је остарели филмски редитељ, коме је проседа брада повремено извиривала на површину умаласане воде. Крај саме ивице, у подераној белој мајици и сивкастим бермудама, загревао се бивши ватерполиста, пре него што ће се пресвући и ускочити у базен. На плићем крају, седела је црнокоса девојка пуних усана, намештајући маску с пловком на лице. Поред ње налазила су се пераја с уздужним тамнољубичастим пругама, као и два пешкира – један већи, с апстрактним црвено-зеленим шарама, и нешто мањи, цветног дезена. Недалеко од цркне, на угрејаним тамноплавим плочицама, излежавале су се две жене у једноделним, дубоко изрезаним купаћим костимима, полугласно се смејући. С њене друге стране, у базенску воду улетео је, право из сауне, средовечни мушкарац, мало погурених леђа, с упадљивим часовником на левој и тетоважама на десној руци. Напоредо с њим, пливао је голишави коврцави анђеоло, поигравајући се казалама на часовнику, како би тренинг трајао што дуже. Други анђеоло, једнако леп, али нешто дуже и светлије косе, изронио је покрај девојке која је пливала прсно, прскајући воду на све стране. Иза пливача обријане главе и маљавих рамена клизио је по води још један анђелак, пребројавајући наборе на његовим широким леђима.

Идилу је, чини се, пореметио улазак неколико особа у маскирним оделима, које су улетеле у купалишни простор готово ниоткуда.

„Сигурно је војна вежба“, изговорио је плећати више за себе, док је анђеоло, што је пловио иза њега, враголасто заколутао очима.

Започела је муњевита и нимало пријатна евакуација. Неколико анђела, у намери да помогну, растрчало се око базена прикупљајући разбацану реквизиту за рођење. Један од њих, оклизнуо се о мокар под, поскочио и прелетео преко другог. Војници у маскирним оделима освајали су простор одгурујући престрашене купаче и сабијајући их, мокре и збуњене, у део базена у коме је био цакузи. Кретање анђела по простору, њихови кратки уплахирени летови, били су праћени звоњавом, коју је звучно потискивао бат војничких ципела.

За трен ока, базен и његово непосредно окружење били су запрљани блатом помешаним са снегом. Места око цакузија више није било, па су купачи невољно улазили у њега, у нади да ће се војна вежба ускоро завршити. Њихова бледа лица одавала су, наизменично, запрепашћење и мрзовољу. Јер, неко им је отео поподне резервисано за уживање и разоноду. Када је први посетилац пао, да ли од ударца у стомак или од страха, анђели су, у покушају да га подигну, започели да певају. Била је то умирујућа фреквенција која се спуштала низ степениште на улазу базена, попут пенушаве светлости.

„Какав је то начин!“, дрзнуо се да проговори боксер из гомиле. „Вратите нам новац! Нисмо овде дошли да нас држе у цакузију као таоце!“

„Тако је“, добацио је пискутави женски глас, па нагло утихнуо.

Још двојица су добила ударце у стомак и леђа. Анђео који се ту затекао, полумокром тренерком, коју је намах дохватио, брисао је крв с подних плочица.

„Господа би да уживају, је ли?“, обратио се кроз зубе млађи војник онима што су се тискали око цакузија.

„...Док ми крвавимо гаће по терену“, допунио га је други, вижљасте, кратко подшишане косе.

„Умукни и настави да чистиш!“, узвикнуо је у пролазу корпулентни старешина с еполетама на рукавима.

Полуодевена девојка из цакузија двапут је вриснула. Момак до ње, вероватно из страха, имао је подужу ерекцију.

„Зовите ми менаџера!“, узвикнуо је неко с пода, док му је анђео придржавао наочаре за пливање.

„Господине, рат је. Свуда се ратује. Зар не знате? Па рекли су на телевизији...“, прошапутала је дама са траком у коси.

„Како се само усуђују овако да упадају! Па ми смо елита! Бар нам пустите музику док овако стојимо и смрзавамо се“, надовезао се младић у зеленим бермудама.

Старешина се окренуо ка двојци војника, показујући им да пожуре. Један од њих пришао је групици око цакузија и кратко процедио.

„Ко има хотелску наруквицу, нека иступи.“

„Мислите на ову плаву?“, хитро је заустила девојка с траком у коси.

„Било какву. Плаву, жуту, зелену... Брже то, брже!“

Наредба је муњевито извршена. Већи део пливача, који је поседовао хотелске наруквице, закорачио је напред, чекајући даља упутства; преостали, њих свега неколико, цупкали су око цакузија.

„Господине мајоре, шта да радимо с овима?“, упитао је млађи војник, очито гуштер, гурајући голишаву групицу с наруквицама ка излазу.

„Одведите их у собе и закључајте.“

„А ови тамо?“, главом је показао према преосталима код цакузија.

„Почистите.“

Холограм

Грмело је. Требало је смислити неку акцију, док не прође невреме. Татјана је још спавала, на плишаној фотељи. Лице јој је било орошено капима зноја, као да нешто ружно сања, како обично бива пред кишу. Даљински управљач испао јој је из руке; на поду је био и посребрени упаљач, њихова заједничка успомена са путовања у Мароко, као и празна боца кампарија од синоћ. Класика двоипогодишњег брачног живота, помислио је. Са носталгијом се присетио својих пређашњих авантура, док је као самац ландарао улицама, лагао жене да би их приволео на брзински секс. Користио их је,

остављао, пијанчио, бежао од приватне полиције, као у неком трансу. Јегор је желео и мушкарце, али је вешто прикривао своју малу тајну. Углавном, много је читао.

Из плакара је тихо, да супругу не пробуди, извадио тренерку и пешкир, дохвативши успут купаће гаћице које су се сушиле на црвеној вешалици. За овакве ситуације базен је био идеално решење... Посебно што је тек реновиран, са новим хомограмским ефектима, како су га пре недељу дана рекламирали на интернету. Била је ствар престижа окупати се ту бар једном, уз пригодне симулације ајкула, електричних јегуља, ража и осталих немани подводног света.

Одједном су оживеле успомене и разлетеле се по соби. У десном углу, поред балкона, лелујале су његове прве фармерке марке касучи као да се суше на ветру; о прозор је била окачена и симпатична бочица парфема чарли, који су девојке и пословне жене током прошлог века радо носиле око врата. Било је ту и мајица за диско, много шљокица, конфета, као да је присуствовао некаквом празнику прошлости. Како би заборавио на непријатна сећања којих је кудикамо било више, одшкринуо је врата, проверио има ли некога у дугачком ходнику и шмугнуо низ степенице. Трзнуо се. Висок и леп, патио је од маније гоњења.

На базенски комплекс стигао је за тачно три минута и шест секунди. Није приметио да је трчао. Зауставио се пред самим улазом, како би му компјутер прочитао лице, а потом и металезираним гласом пожелео добродошлицу. Пошто је прошао термалну камеру, улаз је био слободан. Један од два минијатурна робота донео му је папуче. Јегор је више волео да хода босоног, али су плочице око базена биле мокре и клизаве. Други робот носио је биљке у теглама и распоређивао их око лежаљки. У базену није било купача. На површини воде, у средишњем делу, расцветавао се лотос, мењајући боје. Пришао је ближе.

Зазвонио му је мобилни. Била је то Татјана. Пробудила се и установила да га нема. Накашљао се, готово службено, а онда само кратко саопштио да је на пословној презентацији на базену. Пошто су разменили неколико уобичајених реченица, разговор је прекинут. Зашто га стално контролише, да је нису подметнуле службе, запитао се по ко зна који пут не нашавши одговор. У све је сумњао, осим у технологију. Јер, људи су глупи, непоуздани, као што је и он био у младости. Машине нису попуштале с дисциплином. Прикупљале су и обрађивале податке, одмеравале казне. Чак и онима с посебним потребама. Посебно њима. Није било допуштено да ико загађује заједнички простор. Наравно, ни у базен није могао свако. Само одабрани, било по пореклу или ванредном пословном успеху. Јегор је, свакако, био један од привилегованих. Трговао је обвезницама, посредовао између државе и крупних инвеститора. Како је тржиште хартијама од вредности било врло захтевно, а круг инвеститора и банкара мали, сви су се лично познавали и тесно сарађивали. Партнери би га покатакд позвали на излет, вечеру. То се још није сматрало корупцијом. А ни једномесечна понуда за коришћење базена, познатог по богатој клијентели, иновативним програмима и девојкама за једнократну употребу.

Татјана о томе ништа није знала. Девојке су се најчешће појављивале у пару, у црно-белој комбинацији, што је значило да је једна обично била тамнопута, а друга светлог тена и неретко плавуша. На себи су имале само танге и дугачке огрлице од

шарених каменчића. У коси љиљане и понеко жуто или плаво перо. Секс утроје био је изузетан, а девојке посвећене и професионалне. За бисексуалце и гејеве избор партнера варирао је већ према прилици. Мешавина Африканаца и Азијата била је врло тражена. За све остале комбинације требало је пријавити се унапред и резервисати одговарајући пар или више њих, укључујући ту и посебно трениране животиње.

Причало се да су више пута на базену биле рације, неко би некоме наместио, за властиту корист или из неког вишег интереса. Изнова је осмотрио воду. Лотосов цвет лагано је затворио латице и нестао у плаветнилу. Пришао је све до ивице, како би проучио холограмске пројекције. Из водене површне изронио је најпре један, па други и трећи аутомобил. Затим је отпочео дефиле свемирских бродова, док су се на своду просторије смењивали планетарни системи и кише метеорита. Чинило се као да неко одоздо ласером исцртава путање кретања небеских тела, обликује сателите, прстенове, немирна звездана јата. Али, где су девојке, запитао се поприлично узбуђен, посматрајући аеродинамичне облике најновијих возила и летелица.

Као да се у њему пробудило нешто дивље и ниско што никада раније није осетио. Пожелио је да умре или да некога убије. Ова друга могућност тренутно је била искључена. Залетео се и ускочио у базен с аутомобилима који су се, непрестано мењајући облике, претварали у разне предаторе и амфибије. Коначно је схватио. Ово је била, у ствари, војна вежба, симулација рата. Сигурно је био на провери. Одабран је. Ако прође тест, можда ће напредовати. А онда... Замениће Татјану мулаткињом, живеће у петособном стану са вртом и услугом. Све ће други да раде, његово је само да опере зубе пред спавање и цинчно се смеје.

Коме и чему? Па глупацима који су га донедавно окруживали. Свим оним моралним будалама, идиотима опседнутим истином, трагаоцима за лепотом и неисквареношћу, етикетираним поштењачинама иза којих су се многи заклањали како би прали крв с руку као Магбетови потомци. Дошло му је да запева, вршишти. Уместо тога, заронио је заједно с ајкулама, претметно се неколико пута препливавајући с једног на други крај базена. Када се осврнуо око себе, био је у потпуном мраку. Вода је постала хладна, нигде ни трачка светлости. Вероватно је пао систем услед нестанка струје. Сачекаће да се активира агрегат. Глад за убијањем није престајала. Изнова је загрмело, блесак муње осветлио је неколико појава што су се распоредиле око ивице базена. Шоу је могао да почне.

Рефлектори су затрептали, а онда се усталили, осветљавајући прве редове плесача крај базена. У уједначеном ритму, изразито брадати мушкарци корачали су леводесно, њихали куковима, испуштајући гласне издисаје при сваком другом покрету. Одевени у плаве кошуље и лепршаве беле сукње, с кожним детаљима одраних животиња које су им висиле око врата и паса, попут живих таласа, кружили су око базена. Призор је деловао надреално и кореографски убедљиво. Иза њих, извиривао је други ред мужјака, што је у контра-ритму изводио сличан ритуал. Пливајући по средини базена, помно их је проучавао.

Када је дошло до смене две групације на импровизованој сцени базена, запазио је да су ови други, осим што су имали шарене шалове и веома широке платнене опаче, те дугачке црвене перчине, били наоружани дрвеним вилама. Вода у базену сада

је била већ ледена, али га је радозналост спречавала да изађе. Замаси вилама постајали су све снажнији и усмерени ка њему. Сјајна досетка, ко се не би од срца обрадовао, помислио је. Сваки цент уложен у овај спектакл заиста се исплатио. Памтиће то до краја живота.

Једва је чекао да све исприча Татјани. Она је сада сигурно зевала или јела своју прву јабуку. Увек свежег даха, пленила је незаинтересованошћу за свет око себе. И таман што је на њу помислио, на базенским плочицама догодила се муњевита промена. Светлост је изменила боју и постала жућкаста; с десног краја утрчале су девојке са раствореним лепезама у коси, носећи штапове обавијене пузавицама. Плесале су босе, у истом ритму као њихови претходници. Насупрот њима, друга женска формација, у белим ланеним хаљинама, приближавала се поплочаној ивици носећи штапове који су штрчали увис. На њиховим крајевима, били су исцртани спреда сунце, а на полеђини месец.

Деца су наступала последња. Девојчице са златним грањем у наручју, што им је обасјавало анђеоска лица, љубишкале су се као танушне биљке на ветру. Иза њих, поскакивали су дечасти у љубичастим хаљинама сеченим укосом. Као у свакој бајци, њихова невиност блистала је и без посебно подешеног осветљења. Држали су српове, што је наговештавало жетву. Усред дефилеа, присетио се Витракове драме о Виктору и деци на власти. Најежио се и полугласно насмејао... Вода се намрешкала око њега. Перформанс се одужио. Ухватила га је блага вртоглавица. Требало је некако изаћи а да се приредба не ремети. Није смео да покаже ни најмањи знак незахвалности, камере су сигурно све регистровале. Ипак је спектакл био приређен у његову част. Чиме ли је то заслужио, накратко му је прошло кроз главу.

Мушкарци са вилама помпезно су се вратили на сцену. Овога пута маљаве мишице биле су им украшене разнобојним перјем – као да су се спремили за рат. Претећи су се кретали ка њему – два корака напред, један назад, док су дечасти из позадине искакали са срповима као да ће га покосити. Није се уплашио. Била је то само представа... Мада, бар на први поглед, изгледало је као да му се спрема ритуално убиство. Отпливао је у крај базена. Ту га је дочекао први срп, па други и трећи. Окретали су га и одгуривали вилама. Рефлектор су се гасили и палили наизменично.